

Want deze was nog over niemand van hen gekomen

- * intochtlied ps. 150: 1 en 2
- * stil gebed
- votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft
en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 250: 1 – 5
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Ezech. 36: 25 - 27
N.T. Hand. 8: 4 - 25
- * lied 320: 1, 3 en 4
- * preek n.a.v. Hand. 8: 16a
- * lied 399: 1 en 3
- * geloofsbelijdenis Nicea/Constantinopel
- * lied 399: 4 en 6
- * gebed/voorbede
- * slotlied 456: 1 en 2
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 456: 3

collecte

***De Here zegent u en behoedt u,
de Here doet Zijn aangezicht over u lichten en is u genadig,
de Here verheft Zijn aangezicht over u en geeft u Zijn vrede.***

Vindt u dat nu niet een verwarrende zaak? En dat terwijl je misschien, ondanks het pas gevierde Pinksterfeest, al helemaal niet precies weet hoe je met de Heilige Geest aan moet... Wat weten we überhaupt van die Heilige Geest – laat staan kennen we Hem persoonlijk, hebben we met Hem ervaring? Of laten we het binnen onze *geloofsbeleving* (*valt er nog wat te beleven????*) maar liever bij dat korte zinnetje uit de meest gelezen geloofsbelijdenis: 'ik geloof in de Heilige Geest...'.
Maar *wat* geloof ik nou eigenlijk voor als het gaat om die derde persoon van God?! En dan zo'n tekst: 'want deze (de Heilige Geest) was nog over niemand van hen gekomen'.

a. Wat is er hier aan de hand en
b. wat moet je je er sowieso bij voorstellen!

Je kunt de tekst 'want deze was nog over niemand van hen gekomen' ook vertalen met: 'want deze was nog op niemand van hen gevallen'.

Oftewel, het doet er niet toe hoe je het vertaalt, de zaak waarom het in deze tekst gaat blijft dezelfde, namelijk: niemand van hen had 'de doop in, met de Heilige Geest', 'de vervulling in, met de Heilige Geest meegemaakt'. We ontmoeten hier mensen die de Heilige Geest nog niet als de Derde Persoon van God *in* hun leven kenden! Pinksteren kenden zij nog niet als *persoonlijke ervaring!* (met een hele dikke streep onder dat laatste woord!) En dat, en daar zou voor velen het verwarrende zijn oorzaak kunnen vinden, terwijl zij toch – *dat volk van Samaria* (stellen we ons eens voor: een complete stad!), terwijl zij toch blijkens het gelezene tot geloof gekomen waren en van daaruit gedoopt waren!

Luisteren we maar:

'Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen'.

Met andere woorden ze hadden zich 180 graden omgedraaid, het oude leven de rug toegekeerd. Hier gold met recht: 'het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen!' Om het met bijna vergeten bijbelse begrippen te zeggen: ze hadden zich bekeerd, ze waren wedergeboren, wedergeboren in het Rijk van God!

Uit de geschiedenis met de kamerling mag ons duidelijk zijn dat Filippus er de man niet na was om over één nachts ijs te gaan voor als het ging om geloofszaken. Hoe duidelijk had het geklonken aan het adres van de kamerling die door de uitleg van Filippus van Jes. 53 zijn geloof met de doop wilde betuigen: *tenzij gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd* Naast stof tot discussie over de doop toont dit zorgvuldigheid van de kant van Filippus! Gelet op het al eveneens als nog voor deze tijd geldend te bediscussiëren gegeven dat Gods Heilige Geest wonderen en tekenen door hem kon werken en hij, blijkens de vervolgeschiedenis na het gebeuren met de kamerling, openstond voor de leiding van de Heilige Geest, kunnen we niet anders dan aannemen dat hij in staat is geweest het oprechte en de echtheid van het tot geloof gekomen Samaria te peilen.

Nogmaals, stel u voor (in onze tijd), een hele stad tot geloof gekomen – om jaloers op te worden, dat op je verkondiging te zien gebeuren! En las u het mee of hoorde u het, het was inclusief een occultist van formaat met de naam Simon de tovenaar! Wedergeboren tot een levende hoop! Filippus predikte niet alleen Jezus de Verlosser, maar Jezus de Verlosser als de Christus, de Messias, de Koning – hij verkondigde het Koninkrijk van God. En wie anders kan, om het ouderwets te formuleren: op het gehoor van het gepredikte woord geloof schenken dan... de Heilige Geest!
(En wat is geloven in die zin anders dan: tot nieuw leven gewekt zijn.)

Jezus zelf getuigde in deze ten aanzien van de Heilige Geest dat Hij het is die 'wedergeboren doet worden' (Joh. 3: 5) nadat Hij eerst overtuigt van 'zonde, gerechtigheid en oordeel' (Joh. 16: 8). Wat zal er dus in de hemel uitbundige vreugde geweest zijn, toen daar in Samaria een *opwekking* (want zo mag je dat gebeuren toch wel noemen) was losgebroken! Zegt de bijbel niet dat er al vreugde in de hemel is als één zondaar zich bekeert, hoe groot moet de vreugde daarom zijn als een hele stad zich bekeert!

Het geweldige nieuws van dit gebeuren dringt niet alleen in de hemel door, het bereikte ook op aards niveau de apostelen te Jeruzalem.

Deze doorbraak van het evangelie van het Koninkrijk in Samaria zal deze apostelen in Jeruzalem direct bepaald hebben bij de woorden van Jezus:

'en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en... Samaria... en tot het uiterste der aarde' (dat zijn wij...!).

Je zou dan nu ook verwachten dat hun enthousiasme evenredig zou zijn aan de vreugde in de hemel. Dat zal ook heus wel, maar we lazen en hoorden dat het nieuws uit Samaria meer deed! Het zette hen onmiddellijk in beweging! *'Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden dat Samaria het woord Gods had aanvaard, zonden zij tot hen Petrus en...'* (en dat is tussen haakjes humor van God! *Johannes!* de

man die eens op weg met Jezus en de overige discipelen, toen hen de doortocht door Samaria geweigerd werd, voorstelde *het vuur* van de hemel te bidden. Uitgerekend hij werd meegestuurd om *het vuur van Gods Geest van de hemel te bidden*), die daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen. **Want deze was nog over niemand van hen gekomen...**

Het kan niet anders, onder meer deze geschiedenis dwingt ons er toe, of we moeten vaststellen dat het *wedergeboren worden, de bekering door te kiezen voor Jezus Christus* mag dan wel terecht een werk van Gods Geest genoemd worden, maar het is niet gelijk aan de volle Pinksterzegen: de vervulling in de Heilige Geest.

In welke uitlegkundige bochten wij ons om welke redenen dan ook proberen te wringen, hier wordt in Hand. 8, evenals bijvoorbeeld in Hand. 19 e.v. waar Paulus de gelovige Efeziërs vraagt: *'hebt gij de Heilige Geest ontvangen toen gij tot geloof kwam'*, duidelijk dat het twee afzonderlijke te ervaren gebeurtenissen zijn, waarbij je direct betrokken bent – je kunt het antwoord op beide vragen weten: 1. ben je tot geloof gekomen – weet je je het eigendom van Jezus Christus, ben je behouden en 2. heb je de Heilige Geest ontvangen.

En het zo aanvankelijk verwarrende in een gebeuren als dit kan dan ook niet anders dan je brengen bij de eerlijke - en belangrijkste - vraag in je leven: 1. bent u, ben jij wedergeboren, een kind van God en 2. is Gods Geest over je gekomen?

Misschien zijn er hier, die op de eerste vraag niet met zekerheid durven antwoorden en toch mag het! met zekerheid en overtuiging – Jezus stierf voor onze zonden in onze plaats. Geloof u dat, hebt u dat voor uzelf uitgesproken, beleden: 'ik weet dat ik een zondaar ben en uw vergeving nodig'? (vb. eerste gemeente). Als je die eerste vraag positief kunt beantwoorden dan zal voor velen de tweede vraag een moeilijke zijn.

En hoe belangrijk juist ook deze vraag is, mag blijken uit de zojuist aange-geven onmiddellijke actie van de apostelen in Jeruzalem! Waarom heeft Jezus anders de Trooster beloofd: *'Ik zal u niet als wezen achterlaten...'*. Was het niet Jezus zelf geweest die allereerst de discipelen bij de absolute noodzaak van de volheid in de Heilige Geest bepaald had?! En deze nood-zaak als *belofte* op de allereerste Pinksterdag liet verkondigen: *'voor u is de belofte en voor allen die verre zijn zoveel de Here onze God er toe roepen zal (HIJ ROEPT!)*'. Vormt dit niet het bewijs dat de volheid in de Heilige Geest en de noodzaak voor Jezus Christus te kiezen onlosmake lijk bij elkaar horen!? Had Jezus niet zelf in de overbekende gelijkenis van de tien maagden duidelijk gemaakt dat je naast een brandende lamp een volle kruik olie nodig hebt!

De apostelen, alsook *twintig jaar na de eerste Pinksterdag* Paulus in Efeze, alsook de eerste christen gemeenten werden en waren doordrongen van de ernst van dit gegeven: *zonder de Heilige Geest zou geen enkel wedergeboren en op welke wijze ook gedoopt kind van God uitkomen bij het zoonschap, niet werkelijk kunnen groeien tot de geestelijke volwassenheid die, naast behoud op grond van wedergeboorte, recht geeft om te kunnen erven.*

Het zojuist aangehaalde vragen van Paulus in Efeze aan de gelovigen, of ze wisten of ze vervuld waren met de Heilige Geest, alsook het nadruk-kelijke van onze tekst: *'want deze was nog over niemand van hen gekomen'*, geeft eenduidig aan dat het in de vervulling in de Heilige Geest gaat om een zaak die niet alleen (evenals wedergeboorte) zeker mag zijn, maar ook zeker *moet zijn* en.... *kan zijn!*

En voor wat dit laatste aangaat, blijkt o.a. binnen heel 'Handelingen der apostelen' dat de vervulling in, met de Heilige Geest zich bewijst in het openbaar worden van de *gaven van de Geest* en wel in het bijzonder in *het spreken in tongen (nieuwe talen)* en *het profeteren...*

Hoe blijkt dit bijvoorbeeld met name in het gebeuren ten huize van Cornelius (Hand. 10): *'terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden. En de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort* (tus-sen haakjes, Efeze vond nog later plaats!) *want zij hoorden hen spreken in vreemde talen en God groot maken'*.

De bekende Afrikaanse predikant Andrew Murray die door God enorm gebruikt is, zegt het in zijn boek 'De Volle Pinksterzegen' als volgt: Het is mijn begeerte de boodschap tot Gods kinderen te brengen, dat er tweeër-lei Christelijk leven is. Er is een leven, waarin men van de werking van de Heilige Geest iets heeft ondervonden, evenals onder het O.T., maar Hem nog niet heeft ontvangen als de Pinkstergeest, als de persoonlijke Gast, van wie men weet, dat Hij gekomen is om in het hart te wonen en daar altijd te blijven. En er is een beter leven waarin dit laatste gekend wordt, *en waar de volle vreugde en kracht van de verlossing wordt ondervonden'*.

Waren Petrus en Johannes, en ook later Paulus in Efeze, de gelovigen niet nadrukkelijk komen aanspreken op de noodzaak van het deel hebben aan de volle Pinksterzegen, de volheid van de Heilige Geest, de vervulling in, met de Geest, dan was alleen een nieuw hart en een nieuwe geest hun deel geweest, enkel wedergeboorte.

Maar al door middel van de profeten, en dan niet alleen een Joël, maar ook zoals we zagen een Ezechiël, heeft God de belofte van de Heilige Geest gegeven.

Zonder deze volheid waren ze christenen geweest, misschien vol ijver en ernst, maar ze zouden zijn blijven steken op een niveau waar God had bedoeld hen door en middels de volheid van zijn Geest bovenuit te tillen.

Zoals gold voor toen, geldt dit nog steeds voor nu: *de volheid van de Heilige Geest is Gods wil* voor ieder van ons en dat mag, ja moet en kan een persoonlijke zekerheid zijn. Nog steeds bevestigt God zijn belofte als waar en verkregen door het toedelen van de gaven van de Heilige Geest zoals onder meer opgetekend in 1 Cor. 12 t/m 14.

Ontkennen van dit heilsaspect is op zijn minst Gods Geest bedroeven en zondermeer Hem een perk stellen. Om Andrew Murray nog één keer aan te halen: *'zoals alleen de dorstige met smaak water zal drinken, zo is het alleen wanneer g e l o v i g e n eerst het gebrekkige en verkeerde van hun toestand erkennen, dat de prediking van de volle zegen van de Geest ingang zal vinden'*.

Als u jij en ik enkel menen, dat het ons alleen maar ontbreekt aan wat meer ernst, wat te weinig stille tijd, een wat meer met God zijn, en dat wanneer we daar wat aan zouden doen het wel goed komt, dan hebben wij de ernst van het tekstwoord nog maar weinig of helemaal niet begrepen.

Het woord bedoelt ons *daar* aan te ontdekken: dat onze zwakheid en zonde is, dat we niet in de juiste verhouding staan tot de Heilige Geest en dat we wellicht alleen nog maar kennis en zekerheid hebben van de werking van Gods Geest in de wedergeboorte (dat is zeker het geval als de zekerheid ontbreekt omtrent het al of niet vervuld zijn met de Heilige Geest). **Is de Heilige Geest over u gekomen?**

Toen de discipelen hoorden van de belofte van de belofte van de Heilige Geest en de opdracht van de ten hemel opvarende Jezus ontvingen om *daarop* te wachten, kenmerkte hen maar één houding, die van hun vader Jacob: *'ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent!'*

De eerste discipelen ontvingen de volheid op de knieën. Op de knieën baden zij die belofte voor anderen af. Op de knieën is deze zegen ook nu nog te ontvangen.

Op de knieën, de moeilijkste positie, de positie van zelfverlies en absolute afhankelijkheid, van zelfvernedering!

Krijgt Hij ons op de knieën voor deze zaak?

Het is deze houding geweest, volhardend, zichzelf volkomen gevend in gebed, die de levens van Godsmannen en -vrouwen als Torrey, Moody, Finney, Evan Roberts, Katryn Kuhlman, Corrie ten Boom en vele vele anderen tot het in volle teugen smaken van Gods belofte van de Heilige Geest heeft gebracht.

Het is deze houding geweest die kenmerkend was voor de eerste gemeente en haar **daarom levend** hield. Vol van de aanwezigheid van God in en door de Heilige Geest!

Het ontbreken van deze houding – het er mee genoeg nemen zoals het is ('t gaat toch zo ook wel gemeente zijn, wel niet zo optimaal, maar toch!) - die God weerhoudt ons te bezoeken met de kracht uit de Hoge en dat terwijl het Zijn verlangen is!

Als Petrus en Johannes in Samaria alleen over de volheid in Gods Geest hadden gepreekt als voor ieder toegankelijk en niet concreet tot gebed hadden opgeroepen, wat dacht u, zouden de pas gelovigen niet net zo lang gezocht hebben tot het hun deel was geworden? Er was dorst! Is dat er hier en nu? Zoek dan de Here, loop Hem aan, houdt Hem vast, laat Hem niet gaan tenzij Hij zegent met deze Zijn eigenste belofte! Wat zegt het tekstwoord u, jou en mij? Zoveel, als wij Hem liefhebben! Kom voor deze zaak voor God en zoek Hem. Wie Hem waarachtig liefheeft, heeft de stem van Gods Geest aan het hart gehoord. Weet, als je eens hiermee in je hart geconfronteerd bent, laat het je niet los totdat deze zegen de jouwe is. Gode en Zijn Geest bevelen.

Amen.